

การนำนโยบายไปปฏิบัติในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของบุคลากร องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน

The Application of Tourism Promotion Policy in Mae Hong Son Provincial Administrative Officials

หยีฟาง แซ่ฟาง

Yeefang Saefang

มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

Western University, Thailand

E-mail: f.2514fang@gmail.com

Received June 4, 2021; Revised August 5, 2021; Accepted September 30, 2021

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน (2) การส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน (3) เพื่อเปรียบเทียบการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (4) ความสัมพันธ์ระหว่างการนำนโยบายไปปฏิบัติกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 268 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสอบถามแบบประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ t-test วิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า (1) การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งพบว่า ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ด้านทรัพยากรนโยบาย ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ (2) การส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งพบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ด้านการบริการการท่องเที่ยว และด้านการตลาดท่องเที่ยว ตามลำดับ (3) บุคลากรที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (4) ความสัมพันธ์ระหว่างการนำนโยบายไปปฏิบัติของ

บุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก โดยมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ อย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ: นโยบาย; การส่งเสริมการท่องเที่ยว; บุคลากร

Abstract

The purposes of this study were as follows: (1) to study the level of policy implementation of the personnel of the Mae Hong Son Provincial Administrative Organization; (2) to study the level of tourism promotion of the Mae Hong Son Provincial Administrative Organization; (3) to compare the implementation of policies for tourism promotion among personnel of the Mae Hong Son Provincial Administrative Organization classified by personal factors; and (4) to find the relationship between the policy implementation of personnel and tourism promotion of the Mae Hong Son Provincial Administrative Organization. The population used in this research consisted of 268 personnel of the Mae Hong Son Provincial Administrative Organization. The instruments used in the study were a questionnaire about 5 levels. The statistics used for data analysis were frequency, percentage, mean, and standard deviation. The hypothesis was tested using t-test statistics, one-way variance analysis, and Pearson's correlation coefficient.

The research results were as follows: (1) Implementing policies for personnel of the Mae Hong Son Provincial Administrative Organization overall is at a high level. Policy objectives and standards, inter-organizational communication, operational intentions, policy resources, and the nature of departments that implement policies at a high level. The economic, social, and political conditions were at moderate levels, respectively; (2) Tourism Promotion of the Mae Hong Son Provincial Administrative Organization Overall, at a high level, when considering each aspect, we found that it was at a high level in all aspects, including tourism sources or activities, service tourism, and tourism marketing, respectively; (3) Personnel with different personal factors overall policy implementation did not differ significantly; and (4) The relationship between personnel policy implementation and tourism promotion of the Mae Hong Son Provincial Administrative Organization overall had a statistically positive relationship with a statistically low correlation ($r=0.381$) at the 0.01 level.

Keywords: Policy; Tourism Promotion; Personnel

บทนำ

การนำนโยบายไปปฏิบัติที่ปรากฏอยู่ทั่วไปในกิจกรรมของรัฐ เป็นมาตรการของนโยบายที่เกิดขึ้นระหว่างกระบวนการกำหนดนโยบาย และเมื่อนโยบายได้รับความเห็นชอบในการนำไปประกาศใช้ในลักษณะต่าง ๆ เช่น พระราชบัญญัติ คำสั่งฝ่ายบริหาร หรือมติรัฐมนตรี คำพิพากษาของศาลสูงสุด หรือศาลฎีกา หรือประกาศกฎกระทรวงต่าง ๆ เมื่อนโยบายถูกนำไปปฏิบัติจะส่งผลกระทบต่อประชาชนที่เกี่ยวข้อง ถ้านโยบายไม่มีความเหมาะสม จะไม่สามารถแก้ไขปัญหาให้กับประชาชนตามที่คาดหวังไว้ ไม่ว่านโยบายนั้นจะถูกนำไปปฏิบัติให้ดี อย่างไรก็ตาม แสดงว่านโยบายนั้นประสบความสำเร็จในกรณีที่นโยบายดี แต่การนำไปปฏิบัติหากไม่ดีก็ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ผู้กำหนดนโยบายต้องการ แสดงให้เห็นว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติมีความซับซ้อนมาก (ศุภณัฐ ทรัพย์นาวิณ, 2557) ความสำเร็จของนโยบายที่เกิดขึ้น มิใช่มาจากการกำหนดนโยบายที่ดีเพียงเท่านั้น การนำไปปฏิบัติก็ถือเป็นส่วนที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จ แม้การกำหนดนโยบายจะมีความชัดเจนและเป็นไปได้มากเพียงใด แต่หากกระบวนการนำไปปฏิบัติไม่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ย่อมทำให้นโยบายนั้นยากที่จะสำเร็จ อย่างไรก็ตาม การส่งเสริมการท่องเที่ยวที่หน่วยงานภาครัฐ ได้มีการนำไปปฏิบัติในพื้นที่อื่นมีความหลากหลาย และมีบริบทที่แตกต่างกัน ความสำเร็จจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ให้ความสำคัญกับปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างรอบคอบ ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีลักษณะเฉพาะ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ดังกล่าว จึงเป็นเรื่องที่มีความละเอียดอ่อน และต้องมีการศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ความสำเร็จอย่างรอบด้าน เพื่อให้ผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ บรรลุตามเป้าหมายสูงสุดที่กำหนดไว้ได้ (ดวงตา พรหมรักษา, 2558)

นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว เป็นนโยบายสำคัญที่รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยให้ความสำคัญด้วย สามารถสร้างรายได้จำนวนมหาศาลให้กับประเทศ และยังมีส่วนสำคัญในการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของการคมนาคมขนส่ง รวมถึงการค้าการลงทุน พร้อมทั้งเมื่อประเทศประสบภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวสามารถช่วยให้เศรษฐกิจฟื้นตัวได้ในเวลาที่รวดเร็วกว่าปัจจัยอื่น ๆ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2554) ปัญหาด้านการท่องเที่ยวในภาพรวมของประเทศ เนื่องจากการผลักดันงานด้านการท่องเที่ยวขาดการมีส่วนร่วมจากภาคส่วนต่าง ๆ และขาดการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ รัฐบาลพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา จึงได้มีนโยบายในเรื่องเกี่ยวกับการปฏิรูปที่เน้นให้มีการปฏิรูปการบริหารจัดการภาครัฐในทุกระดับทั้งในระดับประเทศ ภูมิภาค และระดับท้องถิ่น โดยมีความมุ่งหมายเพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์จากการปฏิรูปอย่างแท้จริง มีการบริหารจัดการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใสเป็นธรรม โดยได้มอบให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จัดทำยุทธศาสตร์การปฏิรูปการท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558-2560 เพื่อปรับยุทธศาสตร์ให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลง ได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการพัฒนาสินค้าและบริการท่องเที่ยว ด้านการบริหารจัดการ เน้นสิ่งที่จำเป็นต้องดำเนินการเร่งด่วน การปรับเปลี่ยนวิธีคิด การวางรากฐานจัดระบบวิธีการทำงานใหม่ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่ม กำหนด

เป้าหมายทั้งมิติทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งกำหนดทิศทางการตลาดนำการพัฒนา การขับเคลื่อนสู่แหล่งท่องเที่ยวคุณภาพ (Quality Destination) ด้วยการบูรณาการอย่างเป็นระบบ และการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง ให้สามารถแปลงไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม และเชื่อมต่อกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560–2564) (กอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร, 2558)

แม่ฮ่องสอน เป็นจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของภาคเหนือตอนบน ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักและได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ เป็นจังหวัดที่มีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมสูง ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเข้ามาท่องเที่ยวสูง ซึ่งในปี พ.ศ. 2563 มีนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 545,567 คน และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จำนวน 59,959 คน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2564) เนื่องจากความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยว ทั้งทางด้านธรรมชาติอันงดงาม ด้านศิลปวัฒนธรรม และประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์น่าประทับใจ และความพร้อมในเรื่องสถานที่พักและบริการด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่หลากหลาย เป็นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมากในแต่ละปี แต่ยังมีปัญหาในด้านการจัดการท่องเที่ยวที่ขาดความต่อเนื่อง ความไม่ร่วมมือกันในการทำงานของภาครัฐและเอกชน การจัดสรรและการใช้งบประมาณไม่สอดคล้องกับความต้องการ และการประชุมสัมมนาเพื่อรวบรวมความคิดเห็นบ่อยครั้ง แต่ไม่ได้รับการตอบสนองตามที่ได้แนะนำสภาพปัญหาการท่องเที่ยว ได้แก่ การขาดแคลนด้านบุคลากรทางด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะมัคคุเทศก์ การประชาสัมพันธ์เรื่องสถานที่ท่องเที่ยว เทศกาลหรืองานแสดงต่าง ๆ ไม่ต่อเนื่องและจริงจัง รวมถึงการแข่งขันด้านราคาของที่พักรวมถึงการลดราคามากเกินไปทำให้เสียมาตรฐานด้านราคา นอกจากนี้ปัญหาเรื่องการคมนาคมยังไม่มีประสิทธิภาพ คนในพื้นที่ไม่รักษาเอกลักษณ์ของชุมชน ทำให้เสน่ห์ของความเป็นจังหวัดแม่ฮ่องสอนเริ่มหายไป (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.), 2554)

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ซึ่งจะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการนำไปวางแผนการพัฒนาการส่งเสริมการท่องเที่ยวต่อไป

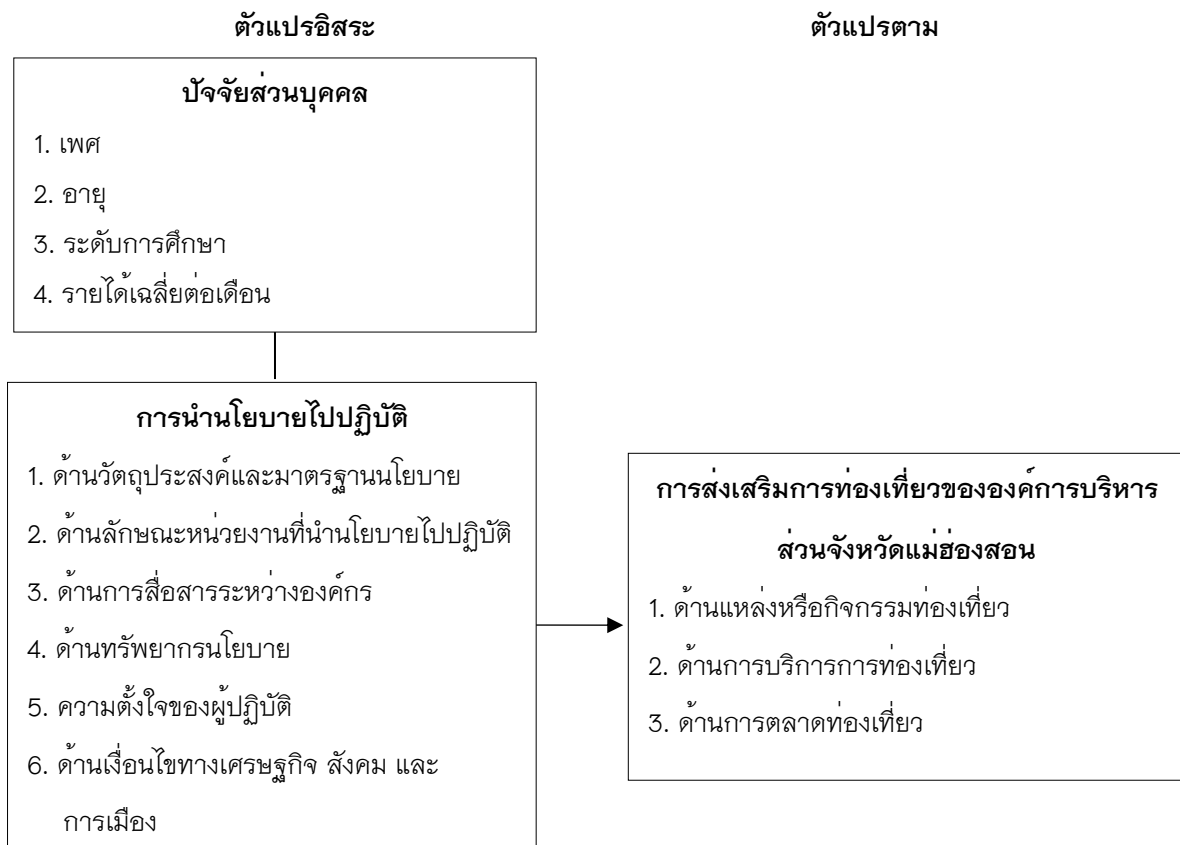
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน
2. เพื่อศึกษาการส่งเสริมการท่องเที่ยวของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน
3. เพื่อเปรียบเทียบการนำนโยบายไปปฏิบัติในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
4. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรที่แตกต่างกัน มีระดับค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่แตกต่างกัน

2. การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรสัมพันธ์กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในเชิงบวก

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย

ศึกษาการวิจัยเชิงปริมาณ ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและทบทวนวรรณกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูล เพื่อให้ผู้วิจัยได้รับความรู้พื้นฐานในการวิจัยและนำมาพัฒนา กำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัยโดยมีการทบทวนวรรณกรรม เพื่อหาตัวแปรที่เกี่ยวข้องจากฐานข้อมูลที่นำเชื่อถือ

2. ประชากร กลุ่มประชากรและการสุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ บุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป ประกอบด้วย จำนวน 268 คน (องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน, 2563)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยทำการร่างแบบสอบถามการวิจัยจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งโครงสร้างคำถามออกเป็น 4 ตอน คือ 1) เป็นแบบสอบถามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ ได้แก่ เพศ, อายุ, ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน จำนวน 4 ข้อ 2) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน แบ่งเป็น 6 ด้าน รวม 30 ข้อ และ 3) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน แบ่งเป็น 3 ด้าน รวม 15 ข้อ

การสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม โดยมีการศึกษาหลักการ ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำผลการศึกษามาสร้างแบบสอบถาม กำหนดกรอบแนวคิดในการสร้างเครื่องมือ สร้างเครื่องมือในการวิจัย เสนอร่างเครื่องมือต่อผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะ จากนั้นนำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความตรงทางเนื้อหา (Content Validity) หรือความสอดคล้องระหว่างข้อความที่เขียนขึ้นในแบบสอบถามกับนิยามศัพท์ที่กำหนดไว้ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC โดยมีค่าตั้งแต่ 0.67–1.00 ขึ้นไป ซึ่งได้ค่า IOC = 0.980 จากนั้นนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไป Try out กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีลักษณะคล้ายคลึงกันกับประชากรที่ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ บุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ จำนวน 30 คน นำข้อมูลที่ได้ไปทดสอบวัดความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient, 1963) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ 0.971 และนำเครื่องมือที่ทดลองใช้แล้วปรับปรุงเครื่องมือให้ถูกต้องสมบูรณ์และจัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามแนวทางที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ การเก็บรวบรวมปริมาณ โดยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล อย่างเป็นขั้นตอน ดังนี้

- 4.1 ขออนุญาตถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 4.2 ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูล
- 4.3 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามและตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล
- 4.4 จัดหมวดหมู่ของข้อมูล เพื่อศึกษาวิเคราะห์ต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้นำประมวลผลและวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป วิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยทางสังคมศาสตร์ โดยข้อมูลจะถูกนำมาวิเคราะห์ ดังนี้

5.1 วิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สถิติพื้นฐานหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ แล้วเสนอแบบความเรียง

5.2 การวิเคราะห์เชิงพรรณนา ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถาม โดยใช้ตาราง แสดงค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน และข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน

5.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายไปปฏิบัติในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ทดสอบ สมมติฐานการวิจัย โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ด้านเพศ ใช้การทดสอบค่าที (t-test) ส่วนด้านอายุ, ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ใช้การทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA or f-test)

5.4 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน (Inferential Statistics Analysis) ในการทดสอบสมมติฐาน นั้น นักวิจัยทำการทดสอบความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป ในการพิจารณาความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรว่ามีมากน้อยเพียงใด โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) เป็นค่าที่วัดความสัมพันธ์

6. การพิจารณาจริยธรรมในมนุษย์ และการพิจารณาอนุญาตเก็บข้อมูล โดยคณะกรรมการ พิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น เอกสารรับรองโครงการวิจัย เลขที่ WTU 2564 0028

7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการในการเก็บรวบรวม และทำการเก็บข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ ดำเนินการกำหนดสถิติที่มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับข้อมูลทางสถิติเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของ การวิจัยที่ได้ตั้งไว้โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย

7.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ (Index of Item Objective Congruence: IOC)

7.2 สถิติทดสอบวัดความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach's Alpha Coefficient)

7.3 สถิติการวิเคราะห์เชิงพรรณนา ผู้วิจัยได้นำมาใช้สถิติการวิเคราะห์เชิงพรรณนา เพื่อการ อธิบายบรรยายถึงคุณสมบัติหรือลักษณะของการแจกแจงข้อมูลตัวแปรต่าง ๆ ตามปัจจัยด้าน คุณสมบัติของกลุ่ม โดยกำหนดการวัดเป็นค่าร้อยละเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

7.4 สถิติการทดสอบสมมติฐาน

7.4.1 สถิติการวิเคราะห์เปรียบเทียบ (t-test) ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่ม เปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน โดยการทดสอบค่าที (t-test)

7.4.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way Analysis of Variance)

7.4.3 เปรียบเทียบรายคู่โดยใช้การเปรียบเทียบพหุคูณตามวิธีของ LSD (Fisher's Least Significant Difference)

8. สถิติการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ผู้วิจัยนำมาใช้เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ซึ่งทำให้ผู้วิจัยทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ว่ามีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงหรือไม่ โดยสามารถระบุทิศทางของความสัมพันธ์แต่ละตัว (บวกหรือลบ) ตามขนาดของความสัมพันธ์ มีค่าอยู่ในระดับใด สำหรับใช้ในการวิเคราะห์เป็นข้อมูลขั้นพื้นฐานในการวิเคราะห์แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยเกณฑ์การบอกระดับ หรือขนาดของความสัมพันธ์จะใช้ตัวเลขของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเข้าใกล้ -1 หรือ 1

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยภาพรวม

การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน		μ	σ	แปลผล
1. ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย		3.76	0.37	มาก
2. ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ		3.46	0.27	มาก
3. ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร		3.65	0.43	มาก
4. ด้านทรัพยากรนโยบาย		3.51	0.33	มาก
5. ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ		3.62	0.34	มาก
6. ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง		3.36	0.24	ปานกลาง
โดยภาพรวม		3.56	0.15	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.56$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu=3.76$) รองลงมา คือ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร ($\mu=3.65$) ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ($\mu=3.62$) ด้านทรัพยากรนโยบาย ($\mu=3.51$) ด้านลักษณะ

หน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ($\mu=3.46$) และด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ($\mu=3.36$) ตามลำดับ สามารถสรุปเป็นรายด้านได้ดังนี้

1.1 ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.76$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการจัดทำแผนงาน/ แผนปฏิบัติที่สอดคล้องกับการดำเนินงาน ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu=4.06$) รองลงมา คือ มีการกำหนดอำนาจหน้าที่และบทบาทการดำเนินงานตามนโยบายไว้อย่างชัดเจน ($\mu=3.88$) มีการกำหนดวัตถุประสงค์ของนโยบายที่มีความชัดเจน ($\mu=3.82$) มีการกำหนดมาตรฐานของนโยบายที่มีความชัดเจน ($\mu=3.69$) และวัตถุประสงค์ของนโยบายที่กำหนดจากรัฐบาลสามารถนำไปปฏิบัติในทุกพื้นที่ได้ ($\mu=3.34$) ตามลำดับ

1.2 ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.46$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีโครงสร้างในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่ชัดเจน ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu=3.50$) รองลงมา คือ สมรรถนะและขนาดของหน่วยงาน มีความสามารถที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ($\mu=3.49$) มีกลไกการดูแล กำกับ ติดตาม และการบริหารงาน ($\mu=3.46$) ได้รับงบประมาณในการนำไปใช้ เพื่อเพิ่มศักยภาพและความพร้อมในการปฏิบัติงาน ($\mu=3.44$) และมีการเพิ่มบุคลากรที่มีความชำนาญ เพื่อมีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ได้ ($\mu=3.39$) ตามลำดับ

1.3 ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.65$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า กำหนดผู้รับผิดชอบการดำเนินงานในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติไว้อย่างชัดเจน ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu=3.95$) รองลงมา คือ มีการบริหารงานจัดการ และมีขอบเขตที่ชัดเจน ($\mu=3.76$) ในแต่ละหน่วยงาน ระหว่างสายงานให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงานกันอย่างเป็นขั้นตอน ($\mu=3.59$) ผู้บริหารมีการสื่อสารให้บุคลากรทราบถึงแผนการดำเนินงานตามนโยบาย ($\mu=3.53$) และบุคลากรสามารถให้คำปรึกษาและแนะนำในการนำนโยบายไปปฏิบัติให้กับเพื่อนร่วมงานได้ ($\mu=3.41$) ตามลำดับ

1.4 ด้านทรัพยากรนโยบาย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.51$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า สามารถนำนโยบาย/ ยุทธศาสตร์ ไปทำการวางแผนไปสู่การปฏิบัติได้ ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu=3.88$) รองลงมา คือ บุคลากรมีความเข้าใจในแผน และสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้ ($\mu=3.48$) การใช้จ่ายงบประมาณในการปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ($\mu=3.46$) ทรัพยากรทางการเงินของหน่วยงาน มีความพร้อมในการใช้จ่าย ($\mu=3.38$) และงบประมาณที่หน่วยงานของบุคลากรได้รับสำหรับการปฏิบัติงานมีความเหมาะสม ($\mu=3.37$) ตามลำดับ

1.5 ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.62$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า บุคลากรสามารถปฏิบัติงานได้ตามวัตถุประสงค์ของนโยบายที่หน่วยงานกำหนดไว้ ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu=3.89$) รองลงมา คือ บุคลากรมีความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบาย ($\mu=3.78$) มีการสร้างความเข้าใจให้กับ

บุคลากรในมาตรฐานของการปฏิบัติงานให้ได้ตามแผนงานที่ได้รับมอบหมาย ($\mu=3.56$) มาตรฐานการทำงานที่หน่วยงานกำหนดเป็นสิ่งที่บุคลากรสามารถปฏิบัติได้ ($\mu=3.45$) และบุคลากรมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงาน ($\mu=3.40$) ตามลำดับ

1.6 การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu=3.36$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประชาชนให้ผลการตอบรับที่ดีในโครงการต่าง ๆ ที่หน่วยงานได้ดำเนินการ ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu=3.46$) รองลงมา คือ การนำนโยบายไปปฏิบัติส่งผลต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ($\mu=3.44$) โครงการต่าง ๆ ของหน่วยงาน มีประโยชน์แก่สังคมและส่วนรวม ($\mu=3.36$) ประชาชนมีโอกาสได้รับบริการจากหน่วยงานได้อย่างทั่วถึง ($\mu=3.31$) และการนำนโยบายไปปฏิบัติทำให้สภาพเศรษฐกิจดีขึ้น ($\mu=3.24$) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวม

การส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน		μ	σ	แปลผล
จังหวัดแม่ฮ่องสอน				
1. ด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว		3.97	0.40	มาก
2. ด้านการตลาดท่องเที่ยว		3.89	0.46	มาก
3. ด้านการบริการการท่องเที่ยว		3.93	0.35	มาก
โดยภาพรวม		3.93	0.29	มาก

จากตารางที่ 14 พบว่า การส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.93$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu=3.97$) รองลงมา คือ ด้านการบริการการท่องเที่ยว ($\mu=3.93$) และด้านการตลาดท่องเที่ยว ($\mu=3.89$) ตามลำดับ สามารถสรุปเป็นรายด้านได้ดังนี้

1. ด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.97$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการรักษาแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu=4.05$) รองลงมา คือ สนับสนุนหรือจัดให้มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ($\mu=4.04$) สนับสนุนหรือจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ($\mu=3.99$) สนับสนุนหรือจัดให้มีระบบการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว ($\mu=3.91$) และสนับสนุนหรือจัดให้มีเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ($\mu=3.87$) ตามลำดับ

2. ด้านการตลาดท่องเที่ยว ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.89$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการสนับสนุนหรือจัดให้มีการโฆษณาไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu=4.01$) รองลงมา คือ สนับสนุนหรือจัดให้มีการสร้างเส้นทางหรือกิจกรรมท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว ($\mu=3.96$) ระบุวัตถุประสงค์เป้าหมายช่องทางการขาย การประชาสัมพันธ์ไว้อย่างชัดเจน ($\mu=3.91$) เชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นนอกพื้นที่ที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน ($\mu=3.82$) และสนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาดท่องเที่ยว ($\mu=3.75$) ตามลำดับ

3. ด้านการบริการการท่องเที่ยว ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu=3.93$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu=4.05$) รองลงมา คือ สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านสารสนเทศ ($\mu=3.97$) สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านความปลอดภัย ($\mu=3.95$) สนับสนุนหรือจัดให้มีบริการด้านขนส่ง ($\mu=3.94$) และสนับสนุนหรือจัดให้มีบริการที่พักค้างแรมสำหรับนักท่องเที่ยว ($\mu=3.74$) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายไปปฏิบัติด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน จำแนกตามเพศ

การนำนโยบายไปปฏิบัติ	เพศ				t	Sig.
	ชาย		หญิง			
	μ	σ	μ	σ		
1. ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย	3.80	0.32	3.72	0.40	1.804	0.072
2. ด้านทรัพยากรนโยบาย	3.39	0.27	3.51	0.26	-3.676	0.000
3. ด้านการสื่อสารภายในองค์กรและกิจกรรมการเสริมแรง	3.60	0.43	3.69	0.43	-1.650	0.100
4. ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ	3.48	0.30	3.54	0.36	-1.400	0.163
5. ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	3.63	0.37	3.60	0.31	0.708	0.479
6. ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ	3.32	0.21	3.40	0.26	-2.938	0.004
โดยภาพรวม	3.54	0.14	3.58	0.15	-2.221	0.027

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 5 พบว่า บุคลากรเพศหญิง มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก ($\mu=3.58$) และบุคลากรเพศชาย มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมากเช่นกัน ($\mu=3.54$) จากการ

ทดสอบสมมติฐาน พบว่า บุคลากรที่มีเพศต่างกัน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยภาพรวมแตกต่างกัน มีค่า Sig=0.027

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายไปปฏิบัติด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน จำแนกตามอายุ

	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
อายุ	ระหว่างกลุ่ม	0.044	3	0.015	0.655	0.581
	ภายในกลุ่ม	5.893	264	0.022		
	รวม	5.937	267			
ระดับการศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	0.118	3	0.039	1.789	0.150
	ภายในกลุ่ม	5.818	264	0.022		
	รวม	5.937	267			
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ระหว่างกลุ่ม	0.012	3	0.004	0.174	0.914
	ภายในกลุ่ม	5.925	264	0.022		
	รวม	5.937	267			

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 3 พบว่า บุคลากรที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งบุคลากรที่มีอายุต่างกัน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน มีค่า Sig. เท่ากับ 0.581 ส่วนบุคลากรที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยรวมไม่แตกต่างกัน มีค่า Sig. เท่ากับ 0.150 และบุคลากรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยรวมไม่แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.914 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยภาพรวม

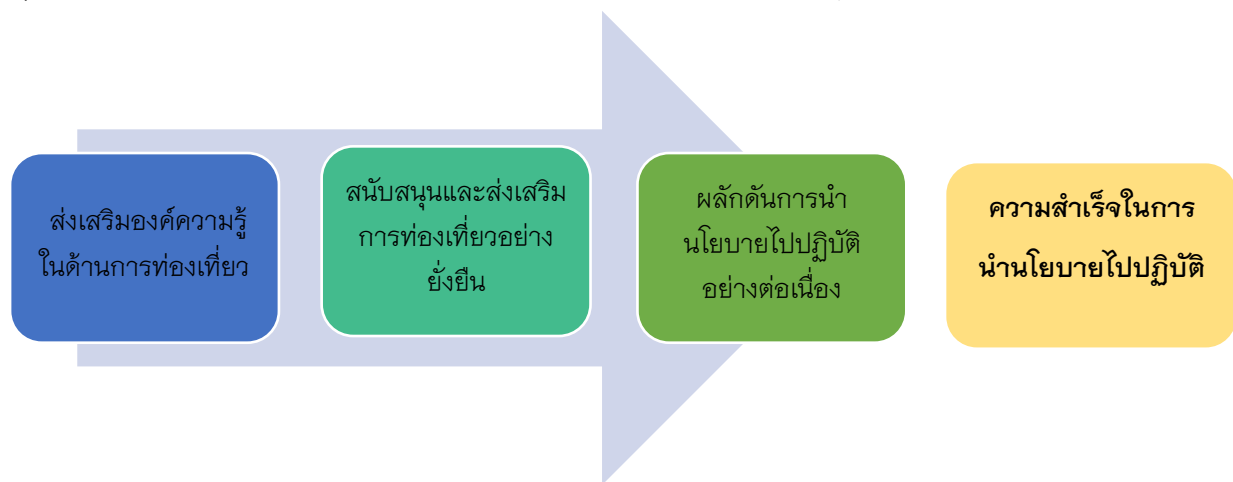
การส่งเสริมการท่องเที่ยว		
การนำนโยบายไปปฏิบัติของ	ค่าสหสัมพันธ์	0.381
บุคลากร	P	0.054
ระดับความสัมพันธ์		ต่ำ

**ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

จากตารางที่ 4 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือ หากบุคลากรมีการนำนโยบายไปปฏิบัติในระดับมากก็จะส่งผลกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมมากขึ้น ดังนั้น จึงสอดคล้องสมมติฐานการวิจัย

องค์ความรู้ใหม่

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยขอนำเสนอองค์ความรู้ใหม่จากการวิจัยเรื่องการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ดังภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

ภาพที่ 2 องค์ความรู้จากการวิจัย

การนำนโยบายไปปฏิบัติในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ควรมีการผลักดันการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง โดยให้ความสำคัญในด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย ลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ การสื่อสารระหว่างองค์กร ทรัพยากรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ และส่งเสริมบุคลากรให้มีความตั้งใจในการปฏิบัติตามนโยบาย อีกทั้งเร่งส่งเสริมองค์ความรู้ในด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้กับทุกภาคส่วน รวมถึงประชาชนในจังหวัดแม่ฮ่องสอนให้ตระหนักถึงการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ ซึ่งความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้นจะส่งผลต่อเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของจังหวัดแม่ฮ่องสอน ให้มียั่งยืนต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย

1. การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะ บุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ด้านทรัพยากรนโยบาย ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ และด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ตามลำดับ สอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยของ ประณยา ชัยรังสี (2556) ศึกษาเรื่องการนำนโยบายการพัฒนาสังคมไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ผลการวิจัยพบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายการพัฒนาสังคมไปปฏิบัติ มีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณวณิช บุรภาพ (2562) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของเมืองพัทยาไปปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของเมืองพัทยา พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2. การส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะ องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวในด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ด้านการบริการการท่องเที่ยว และด้านการตลาดท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยของ นิชนันท์ อ่อนรัตน์ (2561) ศึกษาเรื่องนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการกำหนดนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในจังหวัดอุบลราชธานี มีการกำหนดนโยบาย แบ่งเป็น แผนงาน โครงการ และกิจกรรมร่วมกับของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน มีการพิจารณาทรัพยากรบริหาร ได้แก่ ความพร้อมด้านทรัพยากรบุคคล งบประมาณ เครื่องมือ เครื่องใช้ ยานพาหนะ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในด้านการส่งเสริม และการพัฒนาประเพณีท้องถิ่นไทย

3. บุคลากรที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยของ วรณวณิช บุรภาพ (2562) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของเมืองพัทยาไปปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของเมืองพัทยา พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เจ้าหน้าที่เทศกิจของเมืองพัทยา ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้เพราะ หากบุคลากรมีการนำนโยบายไปปฏิบัติในระดับมากก็จะส่งผลกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมมากขึ้น

สอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยของ ประณยา ชัยรังสี (2556) ได้ศึกษาเรื่องการนำนโยบายการพัฒนาสังคมไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ผลการวิจัยพบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายการพัฒนาสังคมไปปฏิบัติ มีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของการนำนโยบายการพัฒนาสังคมไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สรุป

การนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ด้านทรัพยากรนโยบาย ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ ส่วนการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านแหล่งหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ด้านการบริการการท่องเที่ยว และด้านการตลาดท่องเที่ยว ตามลำดับ ซึ่งบุคลากรที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความสัมพันธ์ระหว่างการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ดังนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ควรให้ความสำคัญกับประชาชนให้มีโอกาสได้รับบริการจากหน่วยงานได้อย่างทั่วถึง เนื่องจาก ประชาชนให้การตอบรับในโครงการต่าง ๆ เป็นอย่างดี ซึ่งการนำนโยบายไปปฏิบัติส่งผลต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และทำให้สภาพเศรษฐกิจของจังหวัดแม่ฮ่องสอนดีขึ้น

1.2 ด้านการตลาดท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำไปใช้ดำเนินการ ดังนี้ ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นนอกพื้นที่ที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันให้ชัดเจน และสนับสนุนหรือจัดให้มีการกำหนดแผนการตลาดท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

1.3 บุคลากรที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำไปใช้ดำเนินการ ดังนี้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ควรมีการผลักดันการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง โดยมีประชุมชี้แจงเรื่องนโยบายแก่บุคลากร เพื่อให้เข้าใจและปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกัน

1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการนำนโยบายไปปฏิบัติของบุคลากรกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำไปใช้ดำเนินการ ดังนี้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้บุคลากรนำนโยบายในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ และควรมีการติดตามประเมินผลการดำเนินการอยู่เสมอ เพื่อให้การนำนโยบายไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายไปปฏิบัติในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน และหาแนวทางแก้ไขปัญหา เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอนได้

2.2 ควรศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติในด้านอื่น ๆ และศึกษาหน่วยงานที่ต่างภูมิภาคกัน เพื่อให้ทราบถึงการนำนโยบายไปปฏิบัติที่แตกต่างออกไป และสามารถนำข้อมูลที่ได้มาเปรียบเทียบการนำนโยบายไปปฏิบัติกับขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอนได้

2.3 ควรมีการศึกษาโดยใช้การสัมภาษณ์หรือการสนทนากลุ่ม เพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกมาประกอบกับข้อมูลเชิงปริมาณ ทำให้นักวิจัยมีข้อมูลที่น่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2554). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555–2559. สืบค้นเมื่อ 16 ธันวาคม 2556, จาก http://www.tica.or.th/images/plan_tourism2555-2559/2555-2559.pdf
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2564). สถานการณ์การท่องเที่ยวในประเทศ รายจังหวัด ปี 2563. สืบค้นเมื่อ 2 สิงหาคม 2564, จาก https://www.mots.go.th/more_news_new.php?cid=594
- กอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร. (2558). ยุทธศาสตร์การปฏิรูปการท่องเที่ยวไทย. สืบค้นเมื่อ 2 เมษายน 2559, จาก <http://www.thaigov.go.th/index.php/th/>
- ดวงตา พรหมรักษา. (2558). การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาชุมชนเกาะปันหยี จังหวัดพังงา. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี, 9(19), 17–29.
- นิชนันท์ อ่อนรัตน์. (2561). นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดอุบลราชธานี. วารสารรังสิตบัณฑิตศึกษาในกลุ่มธุรกิจและสังคมศาสตร์, 4(2), 228–241.

- ประณยา ชัยรังสี. (2556). การนำนโยบายการพัฒนาสังคมไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาสำนักงาน ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. *วารสารการจัดการสมัยใหม่*, 11(2), 151-162.
- วรรณวนันท์ บุรภาพ. (2562). ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการรักษาความสงบเรียบร้อย และความมั่นคงของเมืองพัทยาไปปฏิบัติ (งานนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศุภณัฐ ทรัพย์นาวิ. (2557). *นโยบายสาธารณะ*. เพชรบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.). (2554). *โครงการส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจ ปี 2563*. สืบค้นเมื่อ 13 สิงหาคม 2563, จาก <https://sme.go.th/th/cms.php?modulekey=118>
- องค์การบริหารส่วนจังหวัดแม่ฮ่องสอน. (2563). *ข้อมูลพื้นฐานจังหวัดแม่ฮ่องสอน*. สืบค้นเมื่อ 15 กันยายน 2563, จาก <http://www.maehongson.go.th/th/province-info/general-info/history.html>
- Cronbach, L. J. (1963). Course Improvement Through Evaluation. *Teacher College Record*, 64, 672-683.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.